

Rögös úton

részlet a regényből

Összeszedelőzködtek és a peronra kiérve várták, hogy megálljon a vonat és leszállhassanak. Az állomáson nem váltottak szót, mert a tömeggel sodródva a metró felé siettek. A kapuban Béla a kezét nyújtotta: – Én itt elbúcsúozok, mert találkám lesz a barátnőmmel a Széll Kálmán téren, és ott már nem tudunk búcsúzkodni. Sok sikert a pesti élethez! Talán látjuk még egymást. Szia!

– Szia! – mondták egyszerre, és beléptek a metró előterébe.

Kb. tíz perc utazás után átszálltak a hármaskocsira, majd a Nyugati Pályaudvarnál kiszálltak a vonatból.

– Már csak pár perc és hazaérkezünk. – szolt Áron és megnyújtva lépteit a Podmaniczky utcán mentek a Csengeri utca felé.

A lakás a Csengeri utca közepe felé, a nevezetes Fáklya klubbal szemben volt, egy bérház második emeletén. Már a lépcsőházban látszott, hogy valamikor ez egy úgynevezett jobb ház volt, hiszen a kapualj is és a lépcsőfordulók is terrazzó burkolattal készültek, amelyeken egy-egy idilli képet valósított meg a készítője. A lépcsőkorlátok is díszes, helyenként még megmaradt, aranyozásos vasöntvényből készültek. Látszott, hogy egykoron gazdag polgárok laktak a házban, de a háború, és az azt követő nemtörődöm házkézelés maradandó nyomot hagyott az épületen is.

– Ebben a házban önkormányzati lakások vannak? – kérdezte Elemér.

– Nem, mára már mindet eladták, de a tulajdonosok zömében idős emberek, akiknek nem jut arra, hogy felújítsák a házat, az önkormányzatnak meg erre nincsen pénze. Persze ez is csak kifogás, mert ott, ahol a képviselők laknak, minden házban már elkészült a tatarozás. A fater eleinte, mikor megvették a lakást kapacitálta a közös képviselőt, hogy pályázzon a

ház nevében a korszerűsítésre, de az egyszerűen lerázta a feladatot magáról.

– Miért nem váltjátok le azt az embert?

– Tudod, ő az egyik lakó, aki már 40 éve itt él, aztán a házban lakó idősebbek minden valahogyan lekötelezettjei, így minden választáson fölényesen nyer, bár nem csinál semmit sem, csak a fizetést veszi fel. Eleinte a fater próbált ellene tenni valamit, de konok falakba ütközött. Ma már azt mondja, nem érdekli, a mi lakásunk szép, a többivel meg nem törődik.

– Hát ez elég szomorú. Olyan, mint az egész ország helyzete. A kormány ügy-ügy kormányoz, de a gazdaság lassan már a külföldiek kezébe kerül. Szolgák leszünk a saját hazánkban. Nem beszélve az árak emelkedéséről. Az inflációt mesterségesen alacsony szinten tartják, de az árak rohamléptekkel emelkednek. Aki elhiszi azt, hogy dübörög a gazdaság, hááát, annak baj van az értékítéletével, vagy pedig a kormány lekötelezettje. Lassan már tizenöt éve, hogy átléptünk a XXI. századba, de sokan még a XIX. századi szinten élnek. Nem tudom, meddig lehet ezt még csürni-csavarni, de félek, hogy egy robbanás lesz a vége ennek a helyzetnek. Persze nem szeretném, de sajnós minden jel arra utal, hogy a népnek már nagyon elege van. Na, de ne politizáljunk, mert ezzel úgysem tudunk változtatni a helyzeten.

– Itt is vagyunk – szólta Áron, és a kulccsal kinyitotta a bejárati ajtót.

A lakásba lépve nagyon élesen látszott a különbség. Tágas előszobából az ugyancsak tágas konyha és étkező, valamint a fürdőszoba és a WC nyílt. Továbbmenve egy kisebb előszobába értek, ahonnan a három udvari szobába lehetett belépni. Még két helyiség tartozott a lakáshoz, a konyhából nyíló kamra és a mellette lévő úgynevezett cselédszoba.

Minden helyiségben látszott a jó ízlés és a gondos berendezés. Természetesen ragyogó tisztaság uralkodott az egész lakásban.

Áron látva, hogy Elemérnek tetszik a lakás, mentegetőzni kezdett.

– Nem az én dicsőségem, hogy ilyen a lakás, meg hogy ilyen rend és tisztaság van benne, édesanyám nagyon igényes, és van egy bejárónőnk is, aki takarít.

– Nem kell mentegetőzni, mert az ilyen lakást látva az emberben eluralkodik a jó érzés, hogy vannak, akiknek fontos a környezetük. Ezek az

emberek vigyáznak nem csak a közvetlen, de a nagyobb környezetükre is. Sajnos kevés az ilyen ember.

– Igazad van, mert édesanyám mindenkinek szól, ha az utcán csak egy csikket is eldob. Az azaz elve, hogy aki szemetel az utcán, az megérdemli, hogy a szemetes edényből egyen. És ezt gyakran meg is mondja azoknak, akik figyelmetlenül eldobnak bármit is. De gondolom, le akarsz fürdeni az utazás után, addig én nézek valami harapnivalót.

Elemér elvonult a fürdőszobába, ahol szinte szájtátva szemlélte a márvány burkolatot, a masszírozós kádat és a nagy lavórnyi mosdókagylót. Belegondolt az otthoni vaslábon álló öntvény kádba meg a hatvanéves fajansz mosdókagylóba, rögtön érezte a különbséget az életszínvonal között. A csapok is stílusosan letisztult formájú drága eszközök voltak. Teleengedte a kádat meleg vízzel, mert valóban hiányzott a forró fürdő az utazás után. Hosszasan áztatta magát az illatos vízben, és utána jól esett szárazra dörzsölni a testét. Mire elkészült a házigazda is előkeresett ételeket. Szerencsére az anyja gondolt rá, hogy legyen neki meleg ebédje, így a mélyhűtőből előszedett bagulyás és túrós csusza paradés ebédet jelentett.

Az ebéd után Áron összeszedelőzködött, mert mint mondta, le kell jelentkeznie a klinikán, nehogy azt higgyék, nem akarja elkezdni a gyakorlatot. Elemér pedig azt mondta, bemegy a BKV-hez és megérdeklödi kaphat-e állást náluk? Érettségije van, talán alkalmazják valamilyen beosztásban. A kávé után összeszedelőzködtek, és búcsút intve eltávoztak a lakásból.

Egy járókelötöl megkérdezte hogyan tud eljutni a BKV központba, és azt a választ kapta, hogy át kell menni Budára a Széll Kálmán térre, mert ott van az egyik ügyfélszolgálatuk. Ott majd eligazítják a dolgát. Szót is fogadott, és úgy fél óta múlva már a központ munkatársával beszélte meg a kérdéseit. Megtudta, hogy éppen van felvétel a járatok ellenörei közé, és mivel neki van érettségije, így fel is veszik. A következő héten kezdhet, ha megfelel neki a beosztás. Aláírtattak vele egy nyilatkozatot, hogy mihez kell tartania magát a munkája során, és egy kb. kétórás képzésre is el kell mennie a vállalat Rumbach Sebestyén utcai központjába, és majd a teszt eredménye után kezdheti el a munkát. Mivel aznap még csak kedd volt, így elképzelhető, hogy a héten lefuttatják a tanfolyamot, és hétfőn már munkába állhat. Megköszönte a felvilágosítást, és azonnal átmetrozott a Deák térre, mert onnan csak pár perc az említett központ. Amikor jelentkezett az irodában,

már tudtak a jelentkezéséről és várták is, mert, mint mondták, éppen aznap indul az egyik említett tanfolyam, így azon részt is vehet.

Estére már túl volt minden feladaton, és egy karszalaggal a zsebében indult Áronék lakásába, mert szerette volna elújságotlani a hírt, hogy felvették, és el is akart költözni, mert sikerült egy szobát is kivennie a Fehérhajó utcában, ami a Deák térről nyílt, így a munkahelyéhez is közel fog kerülni. A szoba tulajdonosa egy valamikori Horthy hadseregbéli ezredes, aki túl a nyolcvanötödik életében, még mindig karakán, egyenes tartású, magas férfi volt. Felesége pedig egy hetvenöt éves korú, valamikor nagyon szép asszony, aki mára is megőrizte arcának szép vonásait. Az ezredes úr kikötötte, hogy a lakásban dohányozni tilos, mert a feleségének asztmája van, és így annak árt a cigarettafüst. Megnyugtatta őket, hogy eszében sincs rágyújtani, mert a dohányzást egy nagyon káros és hiábavaló szenvedélynek tekinti.

A szobája teljesen megfelelt neki, ugyanis az ágyon kívül volt benne egy asztal négy székkal, egy szekrény és az ablak előtt egy kisebb íróasztal is. A fürdőszoba egyik ajtaja a szobából nyílt, a másik pedig az előszobára. Így nem zavarták egymást, ha tisztálkodni akartak. Szerencsére a WC külön helységben volt, így nem volt kínos, ha valaki mosakodott és a másíknak pedig a WC-re kellett menni. A lakás egyébként háromszobás nagypolgári lakás volt, de a többi helyiséget a tulajdonosok használták. Persze megengedték a konyha használatát is, de, mint mondta, ő nem fog itt főzni, legfeljebb a reggeli kávéját készíti el, egyébként nem tart igény a használatára. Kedves és barátságos otthonnak nézett ki az albérlet.

Este 7 óra körül érkezett Áronék lakásához. Becsengetett és várta, hogy Áron nyisson ajtót. Nagy meglepetés érte, mert az ajtóban egy 55-60 év közötti kissé őszülő férfi nyitott ajtót.

– Tessék, ki keres uram? – szólt a férfi.

– Jó estét kívánok! Szurdoki Áront keresem.

– Ja, a fiamat keresi? Nincs itthon, mert bent van a klinikán. Még délelőtt bement, és azóta nem jött haza. Mi is csak kb. fél órája érkezünk meg a reptérről. Az USA-ban voltunk egy szimpóziumon a felséggemmel. Ő is és én is orvos vagyok.

– Tudom, Áron említette. Jaj, bocsánat be sem mutatkoztam még. Balogh Elemér vagyok a Keszthely melletti Cserszegtomajról. Áronnal a vonaton

futottunk össze, és megengedte, hogy amíg nem találok munkahelyet és lakást, itt alhatom. Azért jöttem, hogy elújságozzam, már van munkám és albérletem is. Elvinném a holmimat. – hadarta el egy szuszra.

– A férfi elmosolyodott. Én pedig dr. Szurdoki Gábor vagyok. Itt sebészke-
dem a MÁV kórházban. Feleségem pedig szintén orvos, csak ő belgyógyász.
Ő is ott dolgozik. De jöjjön beljebb, ne itt az ajtóban káderezzük egymást!

Bevonultak a nappaliba, ahol a feleség éppen a bőröndöket csomagolta ki.
Elemér szabadkozott, hogy nem akar zavarni, csak a holmiját vinné el, de
az apa leintette. Ráérünk kicsomagolni, jöjjön, foglaljon helyet! Talán Áron
is megjön nemsokára.

Az asszony konyakot vett elő a bársekreányból és poharakat.

– Nem tudom ezt szereti-e vagy a whiskyt?

– Igazából nagyon ritkán iszom és akkor is inkább házi pálinkát, mert az
gyümölcsből készül és azt jobban kedvelem.

– Na, végre egy rendes ember – veregette meg a vállát a doktor. Kedvesem,
hozd inkább azt a szabolcsi szilvapálinkát, amit az a szegény ember adott,
akinek megműtöttem a sérvét.

– Na, itt is van – tette le az üveget az asszony az asztalra. Töltsél, kedve-
sem!

A doktor töltött, majd felemelve a poharat így szólt:

– Szerelmeinkre és ellenségeinkre, proszít!

Koccintottak, majd felhajtották az italt. Elemérnek a pálinka erősen
marta a torkát, így egynéhány pillanatig nem tudott megszólalni. Majd
könnybe lábadt szemmel csak ennyit mondott:

– Krrhm, ez nagyon erős volt. Régen nem ittam ilyen kemény pálinkát,
ami ráadásul rendkívül zamatos. Bizonyára jófajta kisüsti, amit nagy hoz-
záértéssel főztek.

– Nem elég a főzéshez érteni, kell a cefrőzéshez is jól felkészült ember.
Ott dől el alapjában minden. A főzés, már csak hab a tortán. – válaszolta a
doktor. Sajnos csak ennyi van már belőle, mert minden vendégemnek ez
ízlik a legjobban.

Ekkor nyílt a bejárati ajtó és Áron lépett az előszobába, majd némi motoszkalás után a nappaliba is bejött.

– Szervusztok! – szólt és a szüleit átölelte, majd letelepedett az egyik fotelbe. Mit isztok?

– Azt a szabolcsi szilvát, amit az egyik betegemtől kaptam.

– Na, abból nekem is tölthetnél, apa. Igen finom a zamata.

Ma voltam bent a kórházban s mindjárt be is fogtak asszisztálni egy műtéthez, mivel megbetegedett a főműtősnő. Nem is bántam, mert még nem vettem részt ilyen gyomorfekély műtéten. Érdekes volt, ahogyan a prof elmagyarázta miért kell a páciens gyomrának a jelentős részét eltávolítani. Már mutatkoztak rajta nekrotikus tünetek. Ha bent hagyja, akkor kb. fél év múlva újra műteni kellene a beteget.

– Persze, fiam, ez az eljárás, de gondolod, hogy Elemért ez nagyon érdekli?

– Jaj, bocsánat egészen elfelejtettem, hogy te nem vagy egészségügyi dolgozó. Annyira elbűvölt a professzor magabiztos technikája, hogy a gondolataim is csak e téma körül forogtak egészen mostanáig. Még egyszer elnézést, hogy így megfélejtkeztem magamról.

– Semmi baj, engem is érdekel minden újdonság. A gazdálkodásról gondolom ti sem szeretnétek hosszan értekezni? Megvallom, már én is beleuntam. Na, de csak azért vártunk meg, hogy elbúcsúzzam, mert kaptam munkát, és sikerült egy viszonylag olcsó albérletet is szereznem. A cuccaimért jöttem fel, és itt találkoztam szüleiddel. Nagyon kedves emberek. De most már megyek is, mert nem akarok alkalmatlankodni, meg a házinéni se idegeskedjen, hogy nem foglalom el a szállást. Köszönök mindent, és remélem, majd meg tudom hálálni. Szia, és viszont látásra doktor úr. Viszont látásra doktornő!

– Szevasz, bármikor feljöhetsz, ha gondolod, válaszolta a doktor. Nem kell előre bejelenteni magad, ha unatkozol és erre jársz, nézzél fel!

Elemér vette a kabátját, és kezét rázva a férfiakkal az asszony felé bólintva, kilépett a folyosóra.